

kerîm Hâîrî'nin 1937 yılında ölümünden sonra Hânsâr, Tahran ve Kum'da birçok kimse tarafından merci-i taklîd olarak kabul edildi. Seyyid Ali Hüccet ve Seyyid Sadreddin Sadr ile yaptıkları ortak çalışmalar sonunda Kum'daki medreselerde öğrenim gören talebe sayısında büyük bir artış oldu. Hânsârî, başta Âyetullah Bihiştî olmak üzere çok sayıda öğrenci yetiştirdi. Ayrıca İran Şıası arasında uzun süreden beri terkedilen cuma namazlarının 1941 yılından itibaren yeniden kılınmasında önemli katkıları oldu.

Siyasî konularda da aktif olan Hânsârî, özellikle millî ve İslâmî meselelerde kararlı bir tavır ortaya koydu. 1947-1948 Fİlistinliler hareketini destekledi. 1952 yılında İran Parlamentosu'na Kum'dan girmek isteyen bir toprak ağasının meclise girmesi aleyhinde fetva verdi. Aynı yıl Muhammed Musaddık'ın İran petrollerini millileştirmesi kararını, halk üzerinde büyük bir tesir bırakan fetvası ile destekleyerek bu tür kararlara arka çıkmanın dinî bir görev olduğunu ilân etti.

Hânsârî yaptığı yağmur duaları ile de ün kazanmıştır. 1943 yılında Kum'da 20.000 kişinin iştirakiyle idare ettiği bir duanın ardından yağmur yağması onun kerâmetine hamledilmiştir.

Hayatının son yıllarında birçok hastalıktan mustarip olan Hânsârî Hemedan'da vefat etti. Cenazesi Kum'a nakledilerek hocası Hâîrî'nin yanına defnedildi.

Hânsârî'nin daha çok fıkıhla ilgili olan az sayıda eserlerinden *Müntehabü'l-aḥkâm* adlı kitabı ile Ahund Molla'nın *el-'Urvetü'l-vüşkâ* adlı eserine yazdığı *Hâşiye 'ale'l-'Urvetü'l-vüşkâ* basılmıştır (eserleri için bk. Âgâ Büzürg-i Tahrânî, I, 246).

BİBLİYOGRAFYA :

Âgâ Büzürg-i Tahrânî, *Tabakâtü a'lâmi's-Şîa*, Meşhed 1404, I, 246-247; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifin*, IX, 127; M. Momen, *An Introduction to Shi'i Islam*, New Haven - London 1985, s. 247; Abdülhadi Hairî, "*Khânsârî*", *EP* (İng.), IV, 1028.

AVNİ İLHAN

HÂNSEVÎ (الهانسوی)

Cemâlüddin Ahmed
b. Muhammed b. Muzaffer
en-Nu'mânî el-Hânsevî
(ö. 659/1260-61)

Çiştîyye tarikatına mensup
Hintli mutasavvıf.

580 (1184-85) yılında Hindistan'ın Pencap bölgesindeki Hânsî şehrinde doğdu. Soyu Ebû Hanîfe'ye kadar uzanır. Hayatı hakkındaki bilgiler menkıbelerle karışiktır. Çok iyi Arapça bilenlerin tayin edildiği hatiplik görevinde bulunduğu göre iyi bir öğrenim görmüş olmalıdır. Hânsevî, bu görevi sırasında Çiştî şeyhlerinden Ferîdüddin Mes'ûd Genc-i Şeker'e intisap etti. Şeyhinin isteği üzerine resmî görevinden ayrılarak onun önde gelen mürid ve halifelerinden biri oldu. Hilâfet alıp memleketi Hânsî'ye döndükten sonra Ecûdhen şehrinde ikamet eden şeyhini birkaç defa ziyaret etti. Sağlığının bozulması üzerine de kendisinden haber almak için bir hizmetçisini ona göndermeye başladı. Resmî görevini bıraktıktan sonra sıkıntı ve zorluklarla dolu bir hayat süren Hânsevî, yanında bir müddet kalan Nizâmeddin Evliyâ'dan durumunu şeyhine anlatmasını istemiş, şeyhi de kendisine bu yola girenlerin başına bu gibi hallerin gelebileceğini bildirmişti. Hânsevî şeyhinden beş yıl önce Hânsî'de vefat etti. 1406 yılında kendisi ve üç müridinin kabirleri üzerine bir türbe inşa edildi.

Eserleri. Âlim ve şair bir sûfî olan Hânsevî'nin çeşitli eserleri olduğu bilinmekteyse de bunlardan ancak ikisi günümüze ulaşmıştır. 1. *Dîvân*. Çiştîyye tarikatına mensup bir sûfî tarafından yazılan ilk manzum eser olan bu Farsça divan iki bölümden meydana gelmekte olup birinci bölümü gazelleri, ikinci bölümü rubâî ve kıtaları ihtiva etmektedir. VII. (XIII.) yüzyılın başlarında Kuzey Hindistan'da bulunan dinî ve siyasî kurumlarla halkın inanç

ve davranışları hakkında bilgi vermesi açısından da önemli olan eser Pîrcî Refîud-din tarafından neşredilmiştir (Delhi 1889). K. V. Zetterstéen, Hânsevî'nin bazı şiirlerini İngilizce'ye tercüme ederek yayımlamıştır ("Selections from the Divan of Jamāluddīn Ahmad Hansawī", *Islamic Research Association Miscellany*, I [1948], s. 165-182). 2. *Mülhemât* (Alwar 1306; Delhi 1308). Hikemî ve tasavvufî mesellerden meydana gelen, bilhassa zâhid ile ârif arasındaki farkları ortaya koyan Arapça bir eserdir.

BİBLİYOGRAFYA :

Mîrhord, *Siyerü'l-evliyâ* (trc. İcâzülhak Kud-dûsî), Lahor 1992, s. 311-317; Abdülhak Dihlevî, *Aḥbârü'l-aḥyâr* (trc. Subhân Mahmûd - Muhammed Fâzıl), Delhi 1994, s. 151-153; Abdülhay el-Hasenî, *Nüzhethü'l-havâṭır*, I, 93; İcâzülhak Kud-dûsî, *Tezkire-i Şüfiyâ-i Pencâb*, Karaçi 1962, s. 513-517; K. A. Nizami, *Some Aspects of Religion and Politics in India*, Delhi 1974, s. 169, 192-193, 269; a.mlf., *The Life and Times of Shaikh Farid-ud-din Ganj-i Shakar*, Delhi 1987, s. 68-70; Zübeyd Ahmed, *el-Âdâbü'l-'Arabîyye*, I, 127-129; Rahman Ali, *Tezkire-i 'Ulemâ-i Hind*, Karaçi, ts. (Matbaat-ı Pâkistân), s. 150-151; S. A. A. Rizvi, *A History of Sufism in India*, New Delhi 1986, I, 153-154; I. H. Siddiqu, "The Early Chishti Dargahs", *Muslim Shrines in India* (ed. C. W. Troll), New Delhi 1989, s. 17-18; J. Burton-Page, "Hansawi", *EP* (İng.), III, 167.

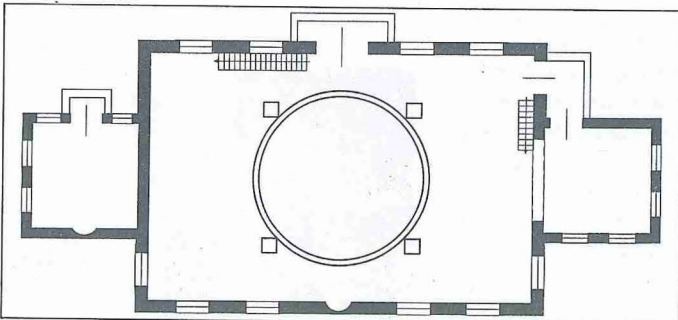
RIZA KURTULUŞ

HANYA MEVLEVÎHÂNESİ

1880-1924 yılları arasında
Hanya'da faaliyet gösteren
mevlevîhâne.

Girit'in Hanya sancağında 1880 yılında Kara Abdal Süleyman Şemsî Dede tarafından kurulmuş olup Mevlevîliğin Ege adaları ve Mora yarımadasına yayılışı kadar bölgede gelişen siyasî olaylar açısından da önem taşımaktadır.

1828'de Konya'da dünyaya gelen Süleyman Şemsî Dede, on beş yaşında iken Şems-i Tebrîzî Dergâhı türbedarı Seyyid Emîrşah Kaygusuz Abdal Dede'ye intisap etti. Mevlânâ Dergâhı'nda çile çıkarıp hilâfetnâme aldıktan sonra Sultan Dîvânî Dergâhı'na hizmet ve ilim tahsili için Afyonkarahisar'a giderek dört yıl burada kaldı. Daha sonra Bursa ve İstanbul'daki ziyaretgâhları dolaştı. Aydın Güzelhisar Mevlevîhânesi şeyhi Horasânî Ali Dede'nin vefatı üzerine 1870 yılında bu dergâhın şeyhliğine tayin edildi. Bu görevde iken Hanya'daki Mevlevî muhiblerinin ısrarlı davetleri üzerine Hanya'ya gitti (1872). Geniş bir arazi üzerinde ve zengin vakıf-

Hanya
Mevlevîhânesi'nin
plan krokisi

HANYA MEVLEVÎHÂNESİ

Hanya Mevlevîhânesi – Girit / Yunanistan

larla kurduğu mevlevîhâneyi Mi'rac kandilinde tesadüf eden 27 Receb 1297'de (5 Temmuz 1880) hizmete açtı.

1302 (1885) tarihli mufassal vakfiyesinden edinilen bilgiye göre mevlevîhâne, Hanyâ'nın Zirtop mevkiinde eski Tuzhâne (Selhâne, Tuzla) karşısında, üç taraftan Murines, İstelyanos ve Suda caddelerine açılan, etrafı yüksek duvarlarla çevrili 35.000 m²'lik bir arazi üzerinde tesis edilmiş, büyük vakıf gelirleri ve 36.000 kuruşluk nakitle desteklenmiştir.

Vakfiye düzenlendiği sırada mescidi, semâhânesi, türbe ve hazîresi, çile çıkarmaya, yemek pişirmeye ve çiledeki derişlerin ikametine tahsis edilmiş mutfak, biri dolaplı iki su kuyusu ve sarnıcı bulunan mevlevîhânenin haremlik ve selâmlık binalarının inşaatları devam etmekteydi. Vakfiyede ayrıca sarnıç, çeşme ve şadırvan yapılması, ağaç dikilmesi, bağ ve sebze bostanı için kaynak ayrılmıştır. Vakfiyeye göre bağ, meyve ve sebze bostanlarının mahsulleri öncelikle mevlevîhânenin ihtiyaçları için kullanılacak, ihtiyaç fazlası ürün satılarak dergâha gelir temin edilecekti. Bu amaçla Hanyâ'da bir dükkân açılmış, ayrıca bir fırın ve değirmen işletilmiştir.

Yaşadığı müddetçe meşihati ve mesnevîhanlığı kendine meşrut kılan Süleyman Şemsî Dede, büyük oğlu Mehmed Şemseddin Efendi'yi mesnevîhanlık ve mürşidlik, ortanca oğlu Hasan Hüsnü Efendi'yi mütevellilik, küçük oğlu Hüseyin Ârif Efendi'yi de *Meşnevî* okumak ve

müderreslikle görevlendirmiştir. Diğer dergâh hizmetleri ise şunlardır: Kârilik, aşırhanlık, na'thanlık, sersemâzenlik, serkudümzenlik, serneyzenlik, defzenlik, duâgûluk.

Vakfiyede matbah-ı şerif için vakfedilen eşya ve malzeme kırk bir kalemde 112 adet olarak tek tek sayılmaktadır. Bu listede, yeni kurulan bir mevlevîhâne için gerekli mutfak malzemesini göstermesi açısından önemlidir. Vakfiyede ayrıca dergâha vakfedilen 735 ciltlik 644 kitabın listesi de yer almıştır. Bunların otuz dokuz cildini *Meşnevî* ve şerhleri oluşturmaktadır. Listede diğer kitapların yanında dönemin zihniyetini yansıtan *Tercüme-i Telemak*, *Coğrafya*, *Atlas*, *Hendese-i Cedid*, *Mecmûatü'l-mühendisin*, *Risâle-i Hafriyye* gibi eserler de yer almaktadır.

Şemsî Dede'nin 23 Zilhicce 1303'te (22 Eylül 1886) vefatı üzerine yerine geçen büyük oğlu Mehmed Şemseddin Efendi, postnişinliğin yanı sıra 1908'den ölümüne kadar (1924) Girit hâkimü's-şer'liği görevini de yürüttü. İkinci oğlu Hasan Hüsnü Efendi de (ö. 1937) bu yıllarda Girit evkaf müdür muaviniği yaptı. Dergâh bünyesinde açılan özel rüşdiye mektebi (Mekteb-i Kebîr-i İslâm) müdürlüğü ve muallimliği görevini yürüten üçüncü oğlu Hüseyin Ârif Efendi (ö. 1942) siyasetle de meşgul oldu, İttihat ve Terakkî Cemiyeti'nin çalışmalarına katıldı.

Mehmed Şemseddin Efendi'nin ayrıca Hilâliahmer Cemiyeti Girit şubesi başka-

nı olması dolayısıyla Hanya Mevlevîhânesi Balkan Savaşı, I. Dünya Savaşı ve Millî Mücadele yıllarında, özellikle de Lozan Antlaşması ve mübâdele esnasında zulme ve baskıya uğrayan, yerlerini terke zorlanan müslümanların sığınağı olmuş, haklarının arandığı ve yardımların toplandığı bir merkez haline gelmiştir. Mehmed Şemseddin Efendi'nin bu yıllarda Osmanlı Devleti'nin Girit'teki yarı resmî temsilcisi gibi çalıştığı, Konya Mevlânâ Müzesi Arşivi'nde muhafaza edilen Abdülhalim Çelebi'ye yazdığı mektuplarından ve Osmanlı Devleti Atina sefirinin kendisine gönderdiği raporlardan anlaşılmaktadır.

1924 yılında nüfus mübâdelesini şartları gereği ailesini ve dergâhın bazı kıymetli eşyalarını, kütüphanenin bir kısmını, babasının ve bazı zevatın naaşlarını İzmir'e nakletmek için hazırlıklara başlayan Mehmed Şemseddin Efendi, İtalya'dan özel olarak kiralanan geminin Hanya Limanı'na yanaştığını dergâhın bahçesinden görünce fenalaşarak orada öldü. Oğlu Bedri Efendi'nin (Özmen) (ö. 1995) gayretleriyle İzmir'e ulaşan Şemsî Dede, Mehmed Şemseddin Efendi ve diğer zevatın naaşları, tarikat âdâbına uygun bir merasimle İzmir Mevlevîhânesi'nin hazîresine defnedildi. Mehmed Şemseddin Efendi'nin Girit'teki başarılı çalışmaları dolayısıyla ailesi iyi karşılandı. Kardeşi Hasan Hüsnü Efendi meşihata getirilerek yeni bir mevlevîhânenin kurulması için çalışmalara başlandı, devlet tarafından arazi tahsis edildi. Ancak ertesi yıl tekkeler kapatılınca arazi geri alındı. İzmir Mevlevîhânesi'nin yıkılması üzerine iki şeyhin naaşları Balçova Mezarlığı'na nakledildi.

Hanya'dan getirilebilen tekke eşyalarından sakal-ı şerif İzmir Karantina Kili-se Camii'ne (Hüsnü Atabek Camii), "Allah"

Hanya Mevlevîhânesi'nin mescid-semâhâne kısmının içinden bir görünüş (Mustafa Kara fotoğraf arşivi)

ve "Muhammed" lafızları ile dört halifenin isimlerinin yazılı olduğu büyük levhalar İzmir Asansör Camii'ne, kitaplarla iki büyük kristal avize ve saat ise Konya Mevlânâ Müzesi'ne hediye edilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Hanya Mevlevihânesi Vakfıyesi, VGMA, Defter, nr. 988, Rumeli 2, s. 249-254; Konya Mevlânâ Müzesi Arşivi, *Hanya Mevlevihânesi zarfı*; Karaabdal Süleyman Şemsi Dede, *Tuhfetü'l-Mesnevî alâ hubbî'l-Hayderî ve Divançe-i Kara Şemsi*, İstanbul 1305, s. 5-7; İbnü'l-Cemâl M. Râgıb, "Hanya Mevlevihânesi", *Sâda-yı Hak*, İzmir 28 Mayıs 1340 [1924]; "Cenaze Merasimi: Hanya'dan İzmir'e Nakl-i Kubûr", a.e., 1 Haziran 1340 [1924]; Abdülbaki Gölpınarlı, "Konya'da Mevlânâ Dergâhının Arşivi", *İFM*, XVII/1-4 (1955- 59), s. 156-178; İsmail Kara, "Gittikçe Uzaklaşan Hanya Mevlevihânesi", *TT*, sy. 135 (1995), s. 133-137; a.mlf., "Hanya Mevlevihânesi", Şeyh Ailesi, Müstemilâtı-Vakfiyesi", *İslâm Araştırmaları Dergisi*, sy. 1, İstanbul 1997, s. 115-153 (maddenin yazımında şeyh ailesine mensup Kevser Atay, Bedri Özmen ve Ahmet Özmen'den İsmail Kara Arşivine gelen belgelerden de istifade edilmiştir).

MUSTAFA KARA

HANZALE b. EBÛ ÂMİR

(حَنْظَلَةُ بْنُ أَبِي عَامِرٍ)

Hanzale b. Ebî Âmir Amr
b. Sayfî el-Ensârî el-Evîsî
(ö. 3/625)

Gasîlû'l-melâike
İakabıyla tanınan sahâbî.

Câhiliye devrinde Râhib diye bilinen babası Amr (Abdüamr), önceleri Hanîf dinine mensupken daha sonra azılı bir İslâm düşmanı olmuştu. Hanzale'nin Hz. Peygamber'in Medine'ye hicretinden sonra müslüman olduğu tahmin edilmektedir. Uhud Gazvesi'nden bir gün önce Übey b. Selûl'un müslüman olan kızı Cemîle ile evlendi. Resûl-i Ekrem'in Mekkeli müşriklerle savaşmak için Uhud'a gittiğini duyunca boy abdesti almaya fırsat bulamadan İslâm ordusuna katıldı. Savaşta müşrik ordusunun kumandanı Ebû Süfyan ile karşılaştı ve onu atından yere düşürdü. Ebû Süfyan'ın yardım istemesi üzerine İbn Şeûb diye bilinen Şeddâd b. Esved Hanzale'yi mızrağı ile şehid etti. Bazı kaynaklarda (meselâ bk. İbn Abdülber, I, 381) Hanzale'nin bizzat Ebû Süfyan tarafından öldürüldüğü kaydedilmekmekteyse de birinci görüş ağırlık kazanmaktadır. Uhud Savaşı'nı Bedir'in intikamını almak için gerçekleştiren Ebû Süfyan, Hanzale'nin öldürülmesini Bedir'de öldürülen oğlu Hanzale'ye karşılık olarak kabul etti. Müşrikler intikam duygusu ile şehidlerin or-

ganlarını kesmeye başlayınca müşrik ordusunu destekleyen Ebû Âmir er-Râhib oğlu Hanzale'nin cesedine eziyet edilmesine engel oldu.

Hanzale'nin naaşını meleklerin yıkadığını Hz. Peygamber'den öğrenen müslümanlar, ona boy abdesti alamadan şehid düştüğü için "gasîlû'l-melâike" (meleklerin yıkadığı kimse) İakabını verdiler. Yazîd b. Muâviye'ye karşı Medine halkının biat ettiği Abdullah, Hanzale'nin Cemile'den olma oğludur.

Bazı kaynaklarda, Hanzale'nin İslâm düşmanı babasını öldürmek için Hz. Peygamber'den izin istediği, fakat Resûlullah'ın buna müsaade etmediği kaydedilmektedir (İbnü'l-Cevzî, I, 608).

BİBLİYOGRAFYA :

İbn İshak, *es-Sîre*, s. 312; Vâkıdî, *el-Megâzî*, I, 273-274; İbn Hişâm, *es-Sîre*², III, 75, 123; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, II, 43; V, 66, 81; Zübeyrî, *Ne-sebü Kureys*, s. 123; İbn Ebû Hâtim, *el-Cerh ve't-ta'dîl*, III, 239; Taberî, *Târîh* (Ebû'l-Fazl), II, 521-522; İbn Hibbân, *es-Şikât*, I, 228; Hâkim, *el-Müstedrek*, III, 204; Ebû Nuaym, *Hilye*, I, 357; İbn Hazm, *Cevâmi'u's-sîre*, Beyrut 1403/1983, s. 127, 134; a.mlf., *Cemhere*, s. 182, 333; Beyhakî, *Delâ'ilü'n-nübüvve* (nşr. Abdülmü'tî Kal'acî), Beyrut 1405/1985, III, 214, 246, 278, 282; İbn Abdülber, *el-İstî'âb* (Bicâvî), I, 380-382; Süheylî, *er-Ravzû'l-ünûf*, V, 436-437; İbnü'l-Cevzî, *Şifâtü's-sâfve*, I, 608-610; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe* (Bennâ), II, 66; Zehebî, *Tecridü es-mâ'lî's-sahâbe*, Beyrut, ts. (Dârü'l-Ma'rife), I, 142; İbn Kesîr, *el-Bidâye*, IV, 21; İbn Hacer, *el-İşâbe*, I, 360-361; a.mlf., *Ta'cîlû'l-menfa'a*, Haydarâbâd 1324, s. 108; Süyûtî, *el-Haşâ'îşü'l-kübrâ* (nşr. M. Halîl Herrâs), Kahire 1387/1967, I, 538-539; Şâmî, *Sübülü'l-hüdâ*, IV, 314-315; Diyarbekrî, *Târîhu'l-hamîs*, I, 445; Ahmed eş-Şerebâsî, *Yes'elüneke fi'd-dîn ve'l-hayât*, Beyrut 1980, II, 462-464.

KÂMİL ÇAKIN

HANZALE b. MÂLİK (Benî Hanzale b. Mâlik)

(بنو حَنْظَلَةَ بْنِ مَالِكٍ)

Adnânîler'e mensup
bir Arap kabilesi.

Kabileye adını veren Hanzale b. Mâlik'in soyu Zeyd Menât b. Temîm b. Mür b. Üd b. Tâbiha b. İlyâs b. Mudar yoluyla Adnân'a kadar ulaşır. Temîm kabilesinin bir kolu olan Hanzale bu kabile içerisinde kalabalık oluşu, gücü, mensuplarının itibarı, kahramanlığı, şiir ve edebiyat, feshat ve belâgattaki maharetleriyle temayüz etmişti. Müfâharelerde Temîm, Hanzale kabilesi mensupları tarafından temsil edildiğinden kaynaklarda bu iki kabilenin tarihi genellikle birlikte anlatılmıştır. Müstakil olarak veya Temîm kabile-

siyle birlikte çeşitli Arap kabilelerine karşı birçok olaya ve çarpışmalara katılan kabilenin *eyyâmü'l-Arab**da önemli bir yeri vardır.

Kabile Hanzale b. Mâlik'in sekiz oğlu ile (Mâlik, Yerbû', Rebîa, Amr, Mürre, Galib, Külf ve Kays) varlığını sürdürmüştür. Bunlardan Mâlik'in soyu diğerlerinden daha kalabalıktı. Oğlu Dârim kabilenin ayrı bir kolunu kurmuş, Rebîa'nın oğulları ise Yerbû'a katılmışlardı. Hanzale'nin diğer beş oğlunun soyundan gelenlere, içlerinden birinin çağrısı üzerine bir elin parmakları gibi birlikte hareket ettiklerinden "Berâcim" adı verilmiştir.

Basra ile Yemâme arasındaki geniş bir arazide yaşayan kabilenin Sammân ve Rakmetân adlı iki köyü vardı. Bunlardan Sammân'da birçok kuyu, sarnıç ve arklar bulunuyordu. İrk ve Gumeym vadileriyle Kürfe dağı da Hanzale'nin hâkimiyeti altındaydı.

Hanzale kabilesinin bazı mensupları çok erken tarihlerde müslüman olmuştu. Bunlardan Vâkıd b. Abdullah, 2. (624) yılda cereyan eden Abdullah b. Cahş seriyesinde yer almış ve bu sefer esnasında Mekkeli müşriklerin önde gelenlerinden Amr b. Hadramî'yi öldürmüştür. Ayrıca Habib b. Hırâş Bedir Gazvesi'ne katılan müslümanlardandı. Kabilenin tamamının İslâmiyet'i kabul edişi ise 9. (630) yıla rastlar. Bu yıl Temîm kabilesinden bir heyet Hz. Peygamber'le görüşmek üzere Medine'ye gitti. Heyetin başkanı, Hanzale'nin Dârim kolundan Utârid b. Hâcib idi. Temîmliler Resûl-i Ekrem'e, müslümanlarla müfâharede bulunmak için hatip ve şairlerini de getirdiklerini söylediler. Hz. Peygamber, "Hatibinize konuşması için izin verdim" deyince Utârid b. Hâcib etkileyici bir üslûpla Temîmliler'in faziletlerini dile getirdi ve hiç kimsenin kendileriyle fazilet yarışına giremeyeceğini ileri sürdü. Bunun üzerine Resûl-i Ekrem, Sâbit b. Kays'tan Utârid'e cevap vermesini istedi. Resûlullah'ın hatibi olan Sâbit b. Kays, Allah'ı, resulünü ve müslümanları tanıtan veciz bir hitabede bulundu. Temîmliler şairlerinin de dinlenmesini arzu ettiler. İzin verilmesi üzerine Zibrikân b. Bedr ayağa kalkıp şiirini okuyunca Hz. Peygamber, Zibrikân'a cevap vermek için Hassân b. Sâbit'i görevlendirdi. Hassân, aynı vezin ve kafiyede uzunca bir şiir söyleyerek ona karşılık verdi. Bunun üzerine Hanzale kabilesinin önde gelen şahsiyetlerinden olup Mekke'nin fethinden önce İslâmiyet'i kabul eden Akra' b. Hâbis, "Hz. Muhammed'in hatibi ve şairi bizim hatip